

PEKKA ERVAST

**KRISTUKSEN
TULEMISEN
SALAISUUS**

**RUUSU-RISTIN
KIRJALLISUUSSEURA RY**

Jos Kristus tulisi, tuntisimmeko hänet? 1
Pekka Ervastian esitelmä 26.12.1930

Entä jos Jeesus tulisi 13
Pekka Ervastian esitelmä 28.12.1930

JOS KRISTUS TULISI, TUNTISIMMEKO HÄNET?

Jeesus Kristus, kuten muistamme evankeliumin kertomuksesta, ilmestyi kuolemansa jälkeen opetuslapsilleen kahdella eri tavalla. Ensinnäkin hän ilmestyi fyysisessä muodossaan; se muoto oli ainakin hänen fyysisen ruumiinsa näköinen ja kaltainen kaikin tavoin, eli niin kuin me voimme sanoa: kirkastetussa fyysisessä ruumiissa. Ensin hän ilmestyi sillä tavoin, niin kuin muistamme, Maria Magdaleenalle ja muutamille muille naisille, ja sitten niille opetuslapsilleen, jotka kulkivat Emmauksen tiellä ja jolloin Jeesus Kristus seurasi mukana siihen huoneeseen, jossa opetuslapset kokoontuivat. Sitten hän vielä evankeliumin mukaan ilmestyi Öljymäellä, jonka jälkeen hän katosi ja astui taivaaseen. — Mutta gnostilainen kirja ”Pistis Sophia”, jota kirkko ei ole hyväksynyt kanooniseksi, luotettavaksi, kertoo niin kuin muistamme, että Jeesus oli useita vuosia — 11–12 vuotta — opetuslastensa kanssa ja opetti heitä; oli siis fyysisessä olomuodossaan heitä opettamassa. Myöskin tiedämme kirkkohistoriasta, kuinka joku verraten lähellä tuota aikaa elänyt kirkkoisä kertoo, kuinka Jeesus eli vielä kaksikymmentä vuotta opetuslastensa parissa ja opetti heitä. — Tämä oli se toinen tapa, miten Jeesus Kristus ilmestyi kuolemansa jälkeen — se, että hän oli ikään kuin fyysisenä olentona opetuslastensa seurassa.

Mutta toinen tapa oli sellainen, niin kuin tiedämme ”Uudesta testamentista”, ”Apostolien teoista” ja ”Paavalin kirjeistä”, että hän ilmestyi näyissä sellaisille opetuslapsille, jotka kykenivät hänet näkemään niin sanoaksemme ”sisäisesti”. Ensimmäinen kertomus siitä on ”Apostolien teoissa”.

Kerrotaan, että kun diakoni Stefanus — jonka muistoksi Tapanin päivän juhlaa vietetään — oli viety oikeuteen, tuomittu kuolemaan ja hänet kivitettiin, niin hän näki silloin taivaiden aukenevan ja Jeesus Kristuksen seisovan taivaissa Isän oikealla puolella. — Niin ikään muistamme, että Paavalilla oli ihmeellinen näkynsä; Damaskuksen tiellä taivaat aukenivat ja hän näki Jeesus Kristuksen ja kuuli hänen äänensäkin, kun hän puhui ja kysyi: ”Miksi sinä vainoat minua?”

Näillä kahdella tavalla Jeesus Kristus ilmestyi kuolemansa jälkeen. — Ja meidän ei sovi ihmetellä, että ensimmäisessä kristillisessä seurakunnassa oli luja usko ja toivo, että vapahtaja vielä tulee heidän luokseen hyvin pian; ja se tapaus on oleva erikoinen sen vuoksi, että silloin tapahtuu ikään kuin tuomio, aikakauden eli aioonin loppu tulee, ja uusi aikakausi alkaa, jolloin Jeesus tulee hallitsemaan messiaana. — Juutalaisethan olivat aina odottaneet messiasta, joka hallitsisi maailmaa. Niin kuin ennen keisarit ja kuninkaat olivat hallinneet maailmaa — ja sortaneet — niin nyt tulisi Jeesus Kristus; mutta sen sijaan, että hän antaisi kenenkään kärsiä ja olla onneton, hän valmistaisi onnen kaikille. Tämä oli juutalaisten messiastoivo; ja kristityt, opetuslapset, omaksuivat tuon vanhan messias-toivon juuri siitä syystä, että Jeesus Kristus oli heille ilmestynyt kuolemansa jälkeen: ”Nyt hän varmasti tulee pian”. Meidän täytyy sanoa, että vaikka kristityillä seurakunnilla oli suuria pettymyksiä tässä suhteessa jo ensimmäisellä vuosisadalla, niin tuo usko ei kuitenkaan hävinnyt, vaan jäi elämään kristikunnassa. Vaikka nyt on kulu-
nut kaksituhatta vuotta siitä, niin yhä elää tuo usko ja toivo, että vapahtaja tulee takaisin, että Jeesus Kristus tulee maan päälle ja uudistaa kaiken. Vuonna 1000 täällä Euroopassa odotettiin tuon tuhatvuotisen valtakunnan tulevan, ja ihmiset valmistautuivat ottamaan vastaan tuon suuren tapauksen. Suurin joukoin kokoonnuttiin silloin ympäri Eurooppaa odottamaan, että taivaat aukenisivat ja

vapahtaja laskeutuisi pilvessä maan päälle. — Vaikka me emme ajattelekaan noin, niin me tiedämme, että yhä vielä on tuo odotus ollut olemassa, ja aivan meidän päivinämme on odotettu, että Kristus laskeutuisi takaisin maan päälle. On ollut lahkokuntia, jotka olivat odottaneet, että tämä tapahtuisi vuonna 1914. Maailmansotahan syttyi silloin, mutta jos Kristus ei silloin ilmestynyt, niin he odottavat, että se pian tapahtuisi. Ja aivan äskettäin saimme lukea sanomalehdistä, että jokin joukko odotti, että Kristus tulee takaisin maan päälle; he kokoontuivat jollekin kentälle ja odottivat, että Kristus tulisi takaisin maan päälle. — Näin ovat ihmiset pettyneet. — On aivan meitäkin lähellä, teosofisissa piireissä, sanottu, että Kristus tulee takaisin maan päälle, ja tiedämme, kuinka suureksi pettymykseksi on muodostunut, kun se ihminen, Krishnamurti, josta näin uskottiin, on itse ilmoittanut, ettei hän ole se. Tällä tavoin meidän täytyy tunnustaa, että kristikunta on monta kertaa pettynyt ja tulee varmasti vielä monta kertaa pettymään, ennen kuin kristityt oikein ymmärtävät mitä noilla sanoilla — ”Kristuksen tuleminen”, ”Jeesuksen Kristuksen tuleminen” ja ”Jeesuksen tuleminen” — ymmärretään ja mitä ne oikein merkitsevät. Ennen kuin tämä ymmärretään, tulee tietenkin monta kertaa olemaan suuria pettymyksiä. — Meillä on täysi syy tämän vuoksi hieman tutkia tätä seikkaa ja päästä selville siitä, mitä tuo ”toinen tuleminen” oikeastaan merkitsee. Mitä se meille merkitsee. Ja mitä se ihmisille nykyaikana ja koska tahansa merkitsee ja on merkinnyt? Jos sillä on jokin historiallinen merkitys, jos sillä on jokin merkitys jonkin miljoonan vuoden perästä, eikö sillä nyt ole käytännöllistä merkitystä? — Mutta noilla sanoilla, että ”Kristus tulee takaisin meille jokaiselle”, on käytännöllinen merkitys. Ja syytä on tutkia tuota merkitystä.

Jotta me ymmärtäisimme sen, meidän täytyy heti aluksi tehdä selvä ero noiden kahden termin eli nimityksen välillä. Meidän täytyy tehdä ero ”Jeesuksen” ja ”Kris-

tuksen” välillä. Tämä erotus ei ole mikään tuulesta temmattu, sillä evankeliumi itse sanoo, että ”Jeesus, jota sanotaan Kristukseksi”. Ja me tiedämme, että ”Kristus” eli ”Christos” on kreikkalainen laatusana, ‘arvonimi’; ei mikään substantiivi eli nimisana. Nimitys merkitsee ”voideltu” ja tämä vanha sana vastaa juutalaista ”Massiah’ia”, ja kun se käännettiin kreikaksi, sen vastineeksi tuli ”Kristus”. Siis ero oli näiden kahden sanan ”Jeesuksen” ja ”Kristuksen” välillä. Ja me tiedämme, että ”Jeesus” oli tuon ihmisen nimi, joka eli tuhatyhdeksänsataa vuotta sitten. Se oli tuon juutalaisen, natsaretilaisen, nasiirin nimi: ”Jeesus”, ”Jehoshua ben Joosef”, Jeesus, Joosefin poika. Hän oli se ihmeellinen ihminen, josta jo hänen äidilleenkin ilmestyksessä ennustettiin, että hänestä tulee kansansa pelastaja. Ja tämä ihmeellinen ihminen, joka oli todella kuin Jumalan valitsema — maailmankaikkeuden ja aurinkokuntamme valitsema erikoiseen tehtävään. Hän oli itse valmistanut itsensä miljoonien vuosien kuluessa siihen suureen tehtävään suuren rakkautensa, antaumuksensa, puhtautensa kautta. — Hänen tehtävänsä oli ottaa vastaan Isän, Jumalan kuva täydellisestä ihmisestä; se kuva, joka Isän Jumalan tajunnassa on ollut elävänä maailman alusta saakka, — jota myöskin sanotaan taivaalliseksi ihmiseksi. Tämä elävä taivaallinen ihminen on saanut myöskin nimen ”Kristus” eli ”Voideltu”, ”Kosminen Kristus”, ”Jumalan Poika”, koska se täydellisen ihmisen kuva, joka Isän Jumalan tajunnassa on ollut maailman alusta saakka, on hänen oma poikansa, hänestä itsestään lähtenyt, hän itse muodossa ilmenneenä. Tämä ”Jumalan Poika” on meiltä saanut myöskin nimen ”Kosminen Kristus”. Ja se ”Kosminen Kristus”, joka siis ei ole mikään persoona itsessään, vaan on Isän Jumalan oma olemus, Isän Jumalan täydellisyysajatus maailmassa, se on laskeutunut Jeesukseen. Jeesus Natsarealainen otti sen Kristuksen kokonaan vastaan itseensä. Se oli hänen ihmeellinen työnsä. Kaikki suuret tietäjät, vapahtajat ja uskonnonperustajat, jotka ovat ihmiskunnassa esiintyneet, ovat ottaneet vastaan tätä samaa

elävää ”Jumalan Poikaa” — jonka kautta kaikki on luotu, mikä luotu on, mutta ei kukaan vielä ennen Jeesus Natsaretilaista siinä määrin, että Kosmisen Kristuksen olisi voitu sanoa laskeutuneen tähän fyysiseen maailmaan. Buddha oli ottanut Kristuksen vastaan järjessään ja ajatuksissaan ja tietenkin myöskin suuressa säälissään ja myötätunnossaan; mutta ei kukaan ollut sillä tavoin kokonaan ottanut vastaan Kristusta kuin Jeesus Natsaretilainen. Sillä Jeesus oli se ensimmäinen, jossa Jumalan rakkaus ja henki läpitunki kaikki jäsenet koko hänen persoonallisessa olemuksessaan, että hän ikään kuin haipui tai sulautui Jumalaan, mutta samalla säilytti oman minuutensa, joka miljoonia vuosia oli rakastanut ihmiskuntaa ja koko olemassaoloa. Hän oli ”minä”, ja samalla hän oli kadottanut itsensä Jumalassa. Tämä oli hänen mysteerinsä. Kun hän oli ottanut vastaan itsessään Jumalan Pojan, vasta silloin syntyi Jeesus Kristus, joka oli kuin uusi olento tässä aurinkokunnassa, ”Jesus Christos”, ja se oli ”Jeesus Natsarealaisen” ja ”Kosmisen Kristuksen” eli ”Jumalan Pojan” yhtymisestä syntynyt. Meidän täytyy huomata siis, että kun puhutaan Kristuksen tulemisesta, ei voitaisi puhua muusta kuin ”Jeesuksen Kristuksen” tulemisesta.

Nimenomaan tahdon korostaa sitä, että me emme voi puhua erikseen Kristuksen tai Jeesuksen tulemisesta joi-nakin erillisinä olentoina. Tämän esitelmän otsikkona on ”Jos Kristus tulisi, tuntisimmeko hänet?” — Nyt voisi ajatella, että Kristuksella tarkoitettaisiin määrättyä henkilöä — ja tuntisimmeko me hänet? Nimenomaan valitsin tuollaisen otsikon, että voisin korostaa, kuinka väärä se sellainen ajatus on. Seuraavan esitelmän nimi on: ”Entä jos Jeesus tulisi —”. — Silloin voisi ajatella, että joku mestari voisi tulla, että se olisi siis Jeesus Natsaretilainen. Mutta Jeesus Natsaretilainen ei voi tulla sillä sellaista Jeesusta ei enää ole. — On aivan toista, että on ollut ihmisiä, kehittyneitä olentoja — Jeesuksia, Jehoshuoita, esimerkiksi Jeesus ben Pandira. Ja sellaiset ihmiset, jotka ovat

kehittyneet korkeiksi mestareiksi, voivat kyllä ilmestyä uudestaan maan päälle mestareina. Ja jos nimellä Jeesus ajatellaan jotain sellaista tavallista mestaria, silloin joku sellainen Jeesus voisi tulla takaisin, jos tahtois, mutta se ei ole Jeesus Natsaretilainen, sillä häntä ei enää ole; on ainoastaan Jeesus Kristus. — Seuraavassa esitelmässä tahdon kertoa tästä Jeesus Kristuksesta, Jeesus Natsaretilaisesta ja Jeesus Kristuksesta, ja mitä hänen tulemisellaan tarkoitetaan.

Nyt aion siis puhua Kristuksesta, siitä, mitä tarkoitetaan todella ”Kristuksen tulemisella”, sillä jo ensimmäisten kristittyjen kesken puhutaan siitä (Paavali puhuu Kristuksesta kirjeissään), ja sillä on ollut selvä ja määrätty merkitys. Me tiedämme kyllä sen merkityksen; se on aivan hyvin tunnettu, mutta meidän on erittäin hyvä aina silloin tällöin muistuttaa mieleemme, mitä tarkoitetaan Kristuksen tulemisella.

Muistakaamme nyt, että sana ”Kristus” tarkoittaa ”Kosmillista Kristusta”. Sitä lähellä on myöskin Jeesus Kristus, mutta Kristuksella tarkoitetaan Kosmista Kristusta, elävää Jumalan Poikaa, joka on aina ollut tässä meidän aurinkokunnassamme, niin kuin koko maailmankaikkeudessa. Siinä on aina ollut tämä Kosminen Kristus, Jumalan Poika, Isän Jumalan täydellisyyssajatus koko olemassaolon merkityksestä: ja se on aina olemassa. Sen tähden emme voi oikeastaan puhua Kristuksen toisesta tulemisesta, koska Kristus aina on ollut ja on ja koska Kristus Jeesus Natsaretilaisen kautta tuli niin lähelle meidän ihmiskuntaamme, että Kristus nyt ei enää ole korkeammilla tasoilla, vaan tässä fyysisessä maailmassa, sen eetterisessä, näkymättömässä puolessa; ja siinä Kosminen Kristus tietenkin on aina läsnä. Kosmillinen Kristus ei siis voi tulla. Se aina on. — Onkin olemassa sangen merkillinen kohta Matteuksen evankeliumissa, luvussa 24. — Opetuslapset kysyivät Jeesukselta: ”Milloin tuo aika sitten tulee

—maailman loppu ja Kristuksen tuleminen”. — Silloin Jeesus vastauksessaan käyttää sanaa: ”Parusja” — parusia —joka on kreikaksi käännetty aramealaisesta sanasta. Sen tähden sanotaan tätä oppia Kristuksen toisesta tulemisesta teologiassa ”paruusjaksi”. Mutta mitä merkitsee tämä sana paruusja? — Se ei merkitse lainkaan tulemista; vaan se merkitsee *läsnäoloa*. Jeesus tahtoo meille korostaa: ”Kun Kristus on läsnä, niin siitä ja siitä te tunnette hänet”. — Emme siis voi puhua Kristuksen tulemisesta, vaan ihmisten tulemisesta Kristuksen luo. Kristus *on* —, mutta me ihmiset yksilöinä tulemme Kristuksen luo sillä tavoin, että aivan yksin tulemme Kristuksen luo. Kyllä sitten myöskin voimme vaikka yhdessä tulla Kristuksen luo se on mahdollista. ”Kristus”, ”Vapahtaja”, Jumala itse on aina meidän luonamme odottaen vain, että me tulisimme hänen luokseen. Silloin on erinomaisen tärkeää juuri meille, että tunnemme Kristuksen, tiedämme, mitkä tunnusmerkit on Kristuksella, ja mistä voimme tietää milloin Kristus on meissä, jossakin joukossa tai yksilössä. Milloin Kristus on minussa, milloin jossakussa teistä? Mistä minä voin tietää, onko Kristus jossakussa? En heti voi tietää onko, Kristus minussa; olen vasta ehkä vasta-alkaja; mutta voin ehkä sanoa että Kristus on toisessa. — Kristusihminen, joka elää henkisesti, ei itseään ihaile eikä sitä korkealle aseta. Henkisesti elävä ihminen näkee aina kuinka kaukana hän vielä on Isän Jumalan täydellisyydestä, kuinka Kristus todella saa paljon tehdä työtä ja auttaa häntä ennen kuin hän tulee täydelliseksi. Senhän hän näkee itsensä suhteen; mutta toisessa ihmisessä hän voi nähdä Kristuksen. Kun hän tietää oikeat tunnusmerkit, silloin hän voi nähdä toisessa Kristuksen, — ja sitähän juuri Jeesus Kristuskin tahtoo meille opettaa, että oppisimme näkemään Jumalan Pojan ja Kristuksen kaikkialla. — Sen tähden Jeesus sanookin vastatessaan opetuslasten kysymykseen, mistä he voivat tietää, milloin Kristus tulee — tai on läsnä: — ”Ensin kuuluu kaikenlaista pahaa, tulee suuria sotia, onnettomuuksia, tapahtuu hirmuisia asioita, on vaivaa ja kärsimystä; se on

ensimmäinen merkki Kristuksen tulemisesta, läsnäolosta”. Meidän ei tarvitse muuta kuin ajatella tätä maailmaa ja tätä elämää, niin me ihmiset aavistamme Kristuksen läsnäolon aivan tietämättämme. Me huomaamme, että Jumala on olemassa ja me ihmiset olemme sangen pieniä juuri silloin, kun onnettomuudet meitä kohtaavat. — Kun tuli maailmansota, tuli kapinat ja salaperäiset onnettomuudet, joissa monet ihmiset menettivät äkkiä henkensä. Kun sellaista tapahtuu, silloin huomaamme olevamme veljiä — tunnemme itsessämme samoja tuskia, mitä nuo toisetkin tuntevat, jotka hukkuvat. Silloin on meille ikään kuin elämän puolesta annettu muistutus: ”Muistakaa Kristusta, muistakaa että minä olen täällä. Te olette kaikki veljiä, pieniä ihmislapsia. Jos te ette ole tietoisia Jumalan Pojan läsnäolosta, niin te olette pieniä yksinäisiä olentoja, jotka huudatte kuin ulos elämän pimeyteen”. — Sen tähden kaikki onnettomuudet, jotka kohtaavat ihmiskuntaa, ovat omiansa herättämään meissä tietoa Jumalasta. Sillä Kristus, Jumala on silloin tuo rakkaus, se vaistomainen myötätunto ja rakkaus, jota tunnemme toisiamme kohtaan. Se on Kristus meissä, Jumala meissä. Me ihmiset voisimme, jos tahtoisimme, olla oikeita ihmisiä. Voisimme elää sillä tavoin, että meillä aina olisi sisällämme tuo elävä tunne siitä, kuinka pieniä olemme ja kuinka kaikki olemme yhtä ja kuulumme toisillemme ja kuinka kaikki olemme Isän, Jumalan lapsia. Sellainen tunne meissä ihmisissä pitäisi aina olla, ja sen tähden elämä kovakouraisesti näyttää, että olemme harhaan menossa, kun emme sitä muista. Sen tähden Jeesus sanoo: ”Kristuksen läsnäolo on aina elämässä suurten onnettomuuksien ja vaarojen takana”. — Mutta Kristuksen läsnäolo voidaan toisellakin tavalla tuntea. Se voidaan tuntea suuressa riemussa ja ylitsevuo- tavassa onnessa. — Minä en silloin ajattele niin paljon persoonallista onnea, vaikka ihminen silloinkin, kun hän on persoonallisesti onnellinen, tuntee itsensä nöyräksi ja kysyy: kuinka minä olen niin suuren onnen ansainnut? Onnensa hetkellä ihminen myöskin tulee nöyräksi Jumalan

edessä. En sitä ajattele niinkään paljon kuin sellaista autuutta, inspiraatiota, jota ihminen voi tuntea sekä yksilönä että yhdessä toisten kanssa. Ihmiset voivat viettää jonkin yhteisen pyhän juhlahetken, ja silloin he kaikki tuntevat itsensä autuaiksi, nousevat hengessään ja tuntevat olevansa täynnä rakkautta kaikkia eläviä ja kuolleita kohtaan. He tuntevat silloin rakkautta, hyvyyttä ja puhautta sydämessään, ja voivat silloin nousta korkealle jumalaiseen ekstaasiin — hurmioon. Ainakin jotkut voivat sillä tavoin kohota. Tällainen onni, ekstaasi voi myöskin nostaa meidät Kristuksen luo. — Mutta sellaiset ekstaasin hetket, jotka eivät herätä meissä alemmaa luontoamme, vaan puhdistavat meidät niin kuin suuressa kirkkaassa tulessa ja nostavat valon maailmoihin, eivät tule meille, jollemme ole jotenkin valmistautuneet. Sen tähden on perin tärkeätä, että Jeesuksen itsensä osoittamalla tavalla valmistamme itseämme ottamaan Kristuksen vastaan, niin että Kristus voi tulla meidän luoksemme, tai paremmin sanoen, että me voimme havaita Kristuksen läsnäolon meissä.

On muutamia tarkkoja määritelmiä ja ehtoja olemassa, jotka meidän on täytettävä voidaksemme tuntea Kristuksen. — Sellainen on esimerkiksi se, että meidän täytyy olla totuudenetsijöitä; totuuden täytyy olla meille tärkein. Sillä vasta kun olemme totuudenetsijöitä ja kun todellisuus on meille kallis, voimme nousta mielessämme ja hengessämme kaikkien rajoitusten yläpuolelle, jotka erottavat ihmisiä toisistaan. Voimme esimerkiksi ymmärtää ja nähdä, että Kristuksen, Jumalan edessä ei ole olemassa mitään erityisiä uskontoja siinä merkityksessä, kuin me ihmiset ymmärrämme uskonnoilla. Ei Kristuksen edessä ole muhamettilaisia, juutalaisia, kristittyjä, buddhalaisia...; Kristuksen edessä on vain ihmisiä. Ja jos ihminen etsii totuutta, silloin hänellä on tilaisuus tutkia eri uskontoja. Hän kasvaa niin suvaitsevaiseksi, että hän nousee kaikkien uskontojen yläpuolelle ja näkee, että elämässä on kysymyksessä

vain todellisuus. Kristus, Jumala, on todellisuus. Ei Jumala ole ainoastaan muhamettilaisten, kristittyjen, buddhalisten... jumala. Todellisuudessa on Jumala ainoastaan se totuus, joka on kaikkien käsitysten takana ja johon ei yksikään inhimillinen käsite ulotu. Ja Kristus sulkee syliinsä kaikki ihmiset, kaikki uskonnot. Kaikkia Kristus odottaa ja sulkee kaikki syliinsä yhtä suurella rakkaudella. — Jos joku kristitty ajattelee itsestään: ”Minä olen parempi kuin buddhalainen”, — tai jos buddhalainen ajattelee: ”Minä olen parempi kuin taolainen”, — silloin ihminen erehtyy; silloin hän ei voi tuntea vielä Kristusta. Silloin vasta hän voi tuntea Kristuksen, kun hän huomaa, että Kristus on kaikkien Jumala ja että Jumala on kaikkien isä, kaikkien huoltaja. Ensimmäisiä ehtoja on, että osaa rakastaa ihmisiä, kuuluivatpa he mihin uskontoon — lahkoon, — siviilirekisteriin — tai mihin tahansa. Kristukselle eli Jumalan Pojalle ne ovat itse asiassa sangen toisarvoisia asioita. Tärkeintä on, että ihmisellä on rakastava sydän, joka näkee veljen jokaisessa, tahtoo jokaista auttaa, opastaa ja rakastaa. Se on ensimmäinen ehto. — Jos näemme ihmisen, joka koettaa ymmärtää jokaista ihmistä ja koettaa auttaa niin paljon kuin osaa, silloin voimme nähdä, että tuossa ihmisessä on Kristuksen henki. Kristus on aivan kuin tullut hänen luokseen.

Meillä on toinenkin tunnusmerkki, tai ne tunnusmerkit, jotka Jeesus Kristus antoi meille vuorisaarnassa omissa käskyissään. — Jos me näemme ihmisen, joka ei suutu, joka nähtävästi on voittanut itsensä — ei sellaisen, jolle suuttumattomuus on vain ulkonaista kulttuurua, vaan jonka suuttumattomuus on oman sydämen hyvyyttä ja sen tähden ei voi suuttua, että hänen sydämensä tahtoo olla yhtä hyvä kaikille — jos me näemme sellaisen ihmisen, silloin voimme sanoa itsellemme: hänessä on Kristuksen henki. Se suuttumattomuus ei ole mitään luonteen tylsyyttä ja laiskuutta. Se ei johdu siitä, että ihminen on liian hidaskäköinen, vaan se on sitä, että hänen hermonsensa ovat

niin hienostuneet. Häntä voisi kyllä loukata ja suututtaa, mutta hän ei suutu, sillä hänen sydämestään vuotaa alin-
omaa hyvyys, niin että hän ei voi suuttua. — Siinä ihmi-
sessä on Kristuksen henki. Kristus on tullut hänen luok-
sensa, ja hän tahtoo kulkea Kristuksen jäljessä. — Ei se
myöskään merkitse sitä, että hän ei nuhtelisi ja sanoisi
ojentavaa sanaa. Hän sanoo sanansa suuressa rakkaudessa,
että se vaikuttaa silloin ehdottomasti ja tepsii. — Leo
Tolstoi sanoo jossakin kirjassaan: ”Meidän täytyy aina
yhtämittaa nousta ikään kuin vastarintaan pahaa vastaan
sillä tavoin, että vaikka emme tee mitään väkivaltaa,
väkivaltaisia tekoja, me kyllä kiellämme, huomautamme,
jos joku erehtyy; me emme saa olla välinpitämättömiä, jos
veli menee kadotustaan kohti”. — Meidän ei tule kuiten-
kaan sillä tavoin huolehtia, niin kuin usein rakastavat äidit
huolehtivat, että he menettävät hermonsä, vaan täytyy aina
uskoa, että maailmassa on hyvä johto kaiken takana. Me
ystävällisesti neuvomme, jos näemme väärin tapahtuvan.

Meillä on kaikki Jeesuksen vuorisaarnan käskyt, jotka
ovat suorastaan tunnusmerkkejä Kristuksen läsnäolosta.
Jeesus on niissä juuri osannut tuoda esille nämä tunnus-
merkit. Hänessä eli Jumalan Poika, ja käskyissään hän ei
tuonut esille mitään mielivaltaista, miten pitäisi elää, että
pääsisi jonkun taivaallisen olennon mielisuosiioon — vaan
toi esille niitä elämän lakeja, jotka vallitsevat tässä maail-
mankaikkeudessa, sen perikuvan. Hänessä itsessään eli tuo
perikuva, se ohjelma, se suunnitelma, jonka mukaan kaik-
ki tässä elämässä on toteutettava, jos tahdomme elää
sopuoinnussa itse elämän, Jumalan kanssa. — Ei sellaista
käsitystä kuin juutalaisten Jehova esimerkiksi, joka oli
ankara ja rankaisi, jos me ihmiset emme totelleet häntä.
Jumala on sisäisen elämän laki, elävä tajunta. Sen tähden
Jeesus Kristus kuvasi käskyissään näitä sisäisiä totuuk-
sia, joiden täytyy päästä esille ihmisessä. Ja käskyjen
täytyy tulla esille niissä ihmisissä, jotka totuutta etsivät.
Kun me luulemme aistillisuudesta löytävämme elämän

onnen, niin Jeesus sanoo: ”Ei teidän tarvitse sillä tavoin erehtyä. Teidän täytyy tietää, että elämän peruslaki on puhtaus ihmisen mielessä — ajatuksessa. Pyrkikää siihen; silloin Jumalan Poika tulee teidän luoksenne. Pyrkikää puhtauteen, mutta ei millään väkipakolla. Puhtaus on sitä, että te olette vapaasti sitä, mitä te jumalaisina henkiolentoina olette. Puhtaus on sitä, että ette etsi nautintoa, vaan odotatte rakkautta, veljeyttä — toisiltanne”. — Mitään nautintoja ei tarvitse etsiä, sillä ne tulevat itsestään kauniina ja puhtaina silloin, kun ihminen vain itse tahtoo kulkea mestarin jäljessä. Kun me näemme ihmisen, joka hohtaa puhtautta, jonka ajatukset ovat kulkeneet ikään kuin elävän tulen läpi, jonka tunteet ovat täynnä myötätuntoa, hyvyttä, rakkautta, puhtautta, silloin sanomme: ”Tuossa on Kristuksen henki läsnä, tuo ihminen on tullut Kristuksen luo”.

Ne ovat kaikki, niin sanoaksemme, valmistavia merkkejä. Mutta ne ovat kuitenkin aivan välttämättömiä. Me emme voi mitään tietää Jeesus Kristuksen mysteeristä, jollemme kulje ja elä näissä merkeissä, näiden käskyjen mukaan, sillä sanoohan Jeesus aivan nimenomaan: ”En minä ollenkaan tunne niitä, jotka huutavat: ‘Herra, Herra’! Heitä minä en tunne. Tunnen ainoastaan ne, jotka tekevät, mitä minä olen käsenyt”. — Mehän olemme todenneet, kuinka meidän kristinuskossamme on aina huudettu: ”Herra, Herra”! Kirkoissa on vain puhuttu ja saarnattu, kuinka Jeesus Kristus on Jumala ja kuinka häntä on palvottava: ”Anna meille iankaikkinen autuus, sen tähden että sinun poikasi on sovittanut meidän syntimme”. Tällaisia asioita on toistettu kristikunnassa ollenkaan ymmärtämättä, mitä ne merkitsevät; ei ole tunnettu, mitä Jeesus itse on opettanut. Sen tähden Jeesus painottaa: Tehkää mitä minä olen käsenyt; eläytykää käskyjen henkeen, silloin Kristus tulee olemaan teissä läsnä.

ENTÄ JOS JEESUS TULISI

Kristuksen toinen tuleminen, kuten edellä koetin esittää pitämällä kiinni näiden termien merkityksestä, perustuu Kosmisen Kristuksen eli Jumalan Pojan ainaiseen läsnäoloon meidän ihmiskunnassamme ja tällä maapallolla. Se ei ole siis mikään persoonallisen olennon tuleminen, sen tähden, että Kristus tässä oikeassa kosmisessa merkityksessä ei ole mikään persoonallisuus. Se on pikemminkin kaikkein elävin voima ihmiskunnassa nyt, ja tässä fyysisessä maailmassa piilevien elävien voimien herääminen ihmisyksilöissä ja vaikkapa ihmisjoukoissa. Ja sen tähden on parempi puhua yksilön eli yksilöiden tulemisesta Kristuksen luo kuin Kristuksen tulemisesta heidän luoksensa, koska Kristus, Jumalan Poika on aina meidän luonamme. Meidän tulee vain herätä tietoisiksi tästä Kristuksesta, joka siis piilee meissä itsessämme. Koetin myöskin selittää, mitkä tunnusmerkit tällä toisella ns. tulemisella on, mitkä tunnusmerkit olosuhteissa ja yksilön elämässä ja persoonallisuudessa ovat havaittavissa silloin, kun kristusvoimat hänessä heräävät. Esitykseni näistä kristusvoimista eli tämän kristuselämän heräämisestä meissä yksilöissä jäi silloin kesken. Siksi aion hieman jatkaa esitystä nyt, ennen kuin siirrymme puhumaan Jeesuksen tulemisesta. Mitkä tunnusmerkit ovat näkyvissä siinä yksilössä, joka tulee Kristuksen luo taikka jossa kristuselämän henki ja voima vaikuttaa? Hänen ei välttämättä tarvitse olla itse tietoinen näistä asioista. Hänessä voi tämä voima hänen karmansa ja menneisyytensä nojalla vaikuttaa melkeinpä vaistomaisesti, mutta koska se voima pyrkii tietoisiksi ihmisessä, niin ihminen myöskin järjellään selittää itselleen, minkälainen tämä voima on, ja sitten hän tulee tietoisiksi siitä voimasta, niin kuin jo puhuimme. Jos kristusvoima hänessä vaikuttaa, niin hän ei voi suuttua, eikä vihastua. Tietenkin hänen inhimillinen luontonsa saattaa vietellä häntä kiivastumaan, mutta hän tietää omassatunnossaan, että se ei ole oikein. Hänessä ei

vielä ole hyvyttä niin paljon, että hän voisi olla kiivastumatta, ja sen tähden hän hengessään katuu.

Samalla tavoin näimme, että se yksilö, jossa Kristuksen henki vaikuttaa, pyrkii puhtauteen, yhä ylemmäksi. Hän ei kuitenkaan lennä korkeammalle kuin siivet kantavat. Hän huomaa selvästi, missä seisoo, ja siitä kohdasta, missä hän on, hän pyrkii eteenpäin. Hänen ihanteensa on se, jota me olemme kristikunnassa tottuneet nimittämään puhtaudeksi, ja joka on sängen salaperäinen käsite. Se ei ole ainoastaan fyysistä puhtautta, vaan ennen kaikkea sielullista, sisäistä, tunteissa ja ajatuksissa elävää puhtautta, hengen kirkkautta; se on sisäisen ihmisen loistoa ja kulkua kirkkaudesta kirkkauteen. Sen tähden ihminen myöskin aina pyrkii tuohon saavuttamattomaan ihanteeseen, sillä kuta enemmän hän pyrkii ja kuta enemmän hän toisten ihmisten silmissä etenee pyrkimyksissään, sitä etäisemmäksi hänelle tulee ihanne; hän huomaa, että se puhtaus, jota elämä häneltä vaatii ja pyytää, on ihanteena saavuttamaton. Ei hän koskaan kykene sitä täysin saavuttamaan, sillä se puhtaus on täydellistä ainoastaan Jumalan pojissa, taivaallisissa ihmisissä, ja sen korkein ilmennys on Jeesus Kristus.

Mutta sitten meillä on vielä muitakin tunnusmerkkejä. Nämä tunnusmerkit Jeesus itse mainitsee omissa käskyissään ja neuvoissaan. Se ihminen, jossa Kristuksen henki elää ja vaikuttaa, pyrkii rehellisyyteen, siis kielensä ja ajatustensa hillitsemiseen. Tässä meillä ihmisillä on mitä suurimpia vaikeuksia edessämme. Ihminenkin on olento, jolla on aivan suurenmoinen puhekyky eläimeen verrattuna. Kyllähän eläimetkin käyttävät kieltä sillä tavoin, että päästelevät erilaisia ääniä, mutta ihminen on nousssut jumalaisuudessaan eläinten yläpuolelle. Hänellä on puhekyky, jollainen on ainoastaan korkeimmilla enkeleillä. Ihminen on merkillinen olento. Hän voi ilmaista ajatuksensa ja tunteensa puheessa. Mutta tämä jumalainen lahja

on joutunut ihmisten kesken suuresti väärinkäytetyksi siitä yksinkertaisesta syystä, että me ns. ihmiset olemme tuskin edes puolitiessä ihmisyyttä kohti. Me olemme vastikään jättäneet eläinkunnan, ja me olemme nyt haparoimassa eteenpäin ihmisyyden tiellä. Emme ole vielä tulleet tosi ihmisiksi. Meillä on tämä ihmeellinen kyky pukea ajatukset tiettyihin selviin muotoihin ja ilmaista sitten nämä muodot puheessa sanojen avulla. Mutta koska meidän kokemuspöörimme vielä on pieni, koska meidän ajatuksemme usein ovat matalat ja aineessa kiinni, niin me tulemme vaistomaisesti väärinkäyttäneeksi tätä suuremoista ja ihmeellistä lahjaa. Sen sijaan, että olisimme hiljaa ja ajattelisimme, mitä kaunista voisimme sanoa, millä tavoin voisimme ratkaista yksinkertaisimmin ratkaisua vaativia käytännön tai aatteellisia kysymyksiä, sen sijaan, että totuttaisimme itsemme vaikenemaan ja miettimään niitä sielumme syvyydessä, sen sijaan me annamme kaikenlaisten turhanpäiväisten ja rumien ajatusten käydä aivojemme lävitse ja haluamme antaa niille ilmaisun. Me käytämme kieltämme pahoihin ja vääriin asioihin. Eläimet eivät panettele toisiaan. Ne ovat rehellisiä. Mutta ihminen voi tuomita, arvostella, panetella, puhua pahaa toisesta ihmisestä. Hän voi sielullisesti melkein tappaa toisen ihmisen. Tämän me olemme oppineet kieleemme avulla, näin me saatamme kieltämme käyttää väärin. Unohdamme, että me kaikki olemme saman Isän lapsia, unohdamme veljeyden. Parjaamalla toisiamme, syyttämällä toisiamme me koetamme omissa silmissämme näytellä valkoisen ja puhtaan osaa. Emme huomaa, että kaikki nuo syytökset, rumat ajatukset ja sanat, joita kohdistamme toisiimme, palavat takaisin luoksemme ja saastuttavat ja tekevät rumiksi oman auramme. — Meidän on opittava hillitsemään kieltämme. Jos jossakussa Kristuksen henki elää ja vaikuttaa, niin me näemme, kuinka hän ymmärtää kaikkia, ja tahtoisi auttaa mikäli voi, tahtoisi lohduttaa mikäli osaa. Ihminen, jossa kristushenki vaikuttaa, on siis erilainen kuin me muut tavalliset ihmiset, jotka puhumme

aivan liikaa jokapäiväisessä elämässämme, jotka ”seurustelemme” yhtä mittaa ja tahdomme puhua pahaa toisis-
tamme. On anteeksiannettavaa, jos tarkoituksemme on
veljellinen, jos me tulemme viettämään suloista lepo-
hetkeä elämän erämaassa, puhumaan persoonallisistakin
asioista rakkauden hengessä, se on anteeksiannettavaa,
vaikka siinä ei ehkä olisikaan niin perin paljon henkistä
sisältöä. Silloin eivät jumalat sitä ankarasti arvostele, kun
olemme tahtoneet ilahduttaa toisiamme ja yhdessä unoh-
taa, kuinka paljon surua ja vaikeuksia itse kullakin on
elämässä. Silloin tämä seurustelu on kaunista. Mutta jos
keskustelu vajoaa toisten ihmisten asioiden penkomiseen
ja arvostelemiseen, toisten tuomitsemiseen, silloin me
oikeastaan vain arvostelemme ja tuomitsemme itsemme;
silloin ne ovat niitä sanoja, joista meidän täytyy tehdä tili.
— Sydämemme olkoon täynnä lämpöä, myötätuntoa ja
ymmärrystä sekä rakkautta, kielemme olkoon tosi ja re-
hellinen.

Sitten meillä on vielä muitakin tunnusmerkkejä. Ihmi-
nen, joka pyrkii Kristuksen hengen elämään, ei vastusta
pahaa. Hän ei vastusta pahaa ihmistä. Tästä asiasta on
puhuttu paljonkin, mutta haluaisin nyt kääntää huomion
siihen kohtaan, jonka Jeesuskin mainitsee, silloin kun hän
antoi tämän käskyn. Hän nimittäin neuvoo, että jos joku
ihminen pyytää sinulta jotakin, niin anna hänelle, jos joku
ihminen pyytää palvelusta sinulta, niin tee se ja tee se
kaksinkertaisesti. Nyt minä tahdon sanoa pari sanaa erääs-
tä seikasta, joka on meitä jokaista hyvin lähellä, jonka
kanssa me joudumme välttämättä kosketuksiin tässä elä-
mässä. Se on ns. taloudellinen eli ekonominen kysymys, —
kysymys rahasta. Millä tavoin meidän tulee toisiamme
auttaa? Mitenkä me menettelemme rahojen suhteen, jos
kristushenki on meissä elävä? Mitenkä me menettelemme
kaiken tämän maailman tavaran ja omaisuuden suhteen?
Sehän on tietenkin selvää, että meidän sydämemme ei ole
missään kiinni. Jos Kristuksen henki meissä elää, sydä-

memme on irti kaikesta maallisesta tavarasta, niin rahasta kuin kaikesta muusta. Meillä ei ole mitään sidettä, joka sitoisi meitä tähän näkyvään. Ei tämä näkyvä ole meille muuta kuin vertauskuvaa. Ei se ole mitään todellista. Nuo kiiltävät rahankappaleet ja nuo paperinpalaset ovat vain kuin symboli. Jokainen ihminen, jossa Kristuksen henki elää, pyrkii ainoastaan siihen ja toivoo sitä, että hän aivan todellisuudessa saisi olla kerrassaan vapaa kaikesta aineesta. Sehän on hänen ihanteensa.

Me näemme, että muutamat suurenmoiset ihmiset ovat saaneet ratkaista tämän pulman sillä tavoin, että he ovat saaneet jättää kaiken. Buddha sai jättää palatsinsa ja lähteä kerjäläisenä ulos maailmaan. Jeesus Kristus sai elää ilman omaisuutta. Hän sai vapaana kulkea sauva kädessä, ja Fransiskus Assisilainen sai tehdä samoin. Hän sai jo nuorena heittää kaikki sellaiset ikeet päältään. Hänen ei tarvinnut olla missään tekemisissä tämän maailman aineen ja tavaran kanssa, vaan sai rakastaa ja upota kokonaan suureen rakkauteen, jota hän tunsu kaikkia eläviä olentoja kohtaan. Mutta me näemme sellaisenkin esimerkin kuin venäläisen profeetan Leo Tolstoin. Hän oli myös nähnyt selvästi, että ainoa luonnollinen ratkaisu on, että vapautuu kaikesta tästä aineellisuudesta. Leo Tolstoi ei voinut sitä toteuttaa, ei saanut sitä toteuttaa. Hän ei ollut Fransiskus Assisilaisen tai Buddhan, vielä vähemmin Jeesuksen tasalla, vaikka hän kyllä ymmärsi näitä asioita hyvin. Hän luopui kyllä omaisuudestaan, mutta hän ei voinut sillä tavoin lähteä ulos maailmaan, niin kuin hänen sydämensä olisi tahtonut. Hän sai odottaa viimeistä elinvuottaan, ja silloin hän tämän suuren murheen takia pakeni kotoaan ja lähti ulos maailmaan kuollakseen sitten pienessä majatalossa. Hän sai viime hetkellä tuntea, että oli todellisuudessa jättänyt kaiken. Tietenkin hän tulevassa inkarnaatiossa elää Fransiskus Assisilaisen elämää. Hän valmistii tällä kertaa sen korkean elämän itselleen. Tuo korkea elämä on sitä, että me olemme vapaat kaikesta omaisuu-

desta, kaikista huolista. Me ihmiset emme osaa sitä vielä toteuttaa, sillä me olemme vielä tiellä. Se yksilö, jossa kristushenki elää ja vaikuttaa, on tuon kummallisen probleeman edessä, miten on meneteltävä kaiken rahan, aineen, omaisuuden suhteen. Miten se pulma on ratkaistava? Onko minun heti luovuttava kaikesta, niin kuin Fransiskus Assisilainen? Ei. Minä en saa sitä tehdä. Minä olen ehkä perheen isä tai perheen äiti, jolla on tietyt velvollisuutensa. Se ei ole siten vielä minun karmassani. Minä en vielä ole enkeli. Minun täytyy tyytyä vaatimattomampaan osaan, siihen, että saan auttaa, niin paljon kuin voin. Silloin tuo yksilö huomaa, että tämä meidän nykyinen porvarillinen yhteiskuntamme on jollakin tavoin aineellisuuden kannalta katsoen kiero. Siinä on jotain luonnotonta ja epäpuhdasta. Eihän meidän tarvitse ajatella muuta, kuin sitä ilmiötä, että voi olla suunnattomat varastot täynnä viljaa, ja silti monet ihmiset saavat nähdä nälkää. Viljaa varastoidaan vain sitä varten, ettei sen hinta laskisi. Se on tuota ns. kansallistaloutta, jota muka välttämättä täytyy harjoittaa taloudellisen elämän alalla. Viljaa ei voida myydä. Ihmiset saavat kuolla vaikka nälkään, vaikka varastot ovat täynnä ruokaa! ”Viljan hinta näet laskisi, jos sitä liikaa myytäisiin! Onhan ihmiselämän arvo tuhatmiljoonaa kertaa pienempi kuin kullan, hopean ja rahan!” Tämä on nurinkurista ja hirveätä! Kuta enemmän ihminen, jossa kristushenki elää, katselee tätä näkyvän maailman elämää, tätä ns. taloudellista elämää, sitä enemmän hänelle selviää, että tässä näkyvässä elämässä ei pitäisi olla muuta periaatetta vallitsevana kuin veljeys. Jos me emme ole veljiä sielumme puolesta siinä merkityksessä, että me olisimme kaikki samanarvoisia, niin me kuitenkin olemme veljiä tässä näkyvässä elämässä siinä mielessä, että meillä kaikilla on tällainen fyysinen keho. Siinä suhteessa me olemme tasa-arvoisia veljiä. — Meillä on aina oleva tällainen yhteiskunnallinen pulma, tällainen hirmuisen vaikea kysymys edessämme, siksi kunnes me lopulta heräämme ja tunnemme, että tämä näkyvä elämä on välttämättä

järjestettävä veljeyden pohjalle. Se on totuuden hengen mukaista. Me emme pääse siitä. — Mehän emme voi tehdä mitään vallankumouksia, sillä ihminen, jossa on kristushenki, kammoaa kaikkea väkivaltaa. Ei hän voi pakolla muuttaa maailmaa tai kehottaa muita sitä tekemään. Kristushengessä näemme aivan selvästi, että meidän kaikkien täytyy kasvaa siihen, että sydämemme ja omatuntomme ei saa rauhaa, ennen kuin veljeys vallitsee tässä näkyvässä maailmassa, ennen kuin se on mahdotonta, että ruokaa on liian paljon maan päällä ja samalla ihmiset saavat kuolla nälkään. Sitä jumalatkin katsovat ankarasti. Sitä kaikki suuret ihmiset, kaikki tietäjät, kaikki vapahtajat alituisesti itkevät. Heidän sydämensä vuotaa verta, niin kauan kuin me ihmiset emme kasvata itseämme veljiksi tässä ulkonaisessa merkityksessä. — Nämä meidän nykyiset olomme ovat todella hyvin vaikeat juuri yksilön kannalta, sillä ei näytä riittävän, että annamme silloin, kuin meillä on. Sattuu verraten harvoin näissä ns. hyvin järjestetyissä yhteiskunnissa, että meillä on paljon annettavaa siitä mitä omistamme. Sen lisäksi odotetaan meidän myös menevän takauksiin toistemme puolesta. Mutta kristushengen elähdyttämän ihmisen täytyy olla alituisesti rehellinen, sillä hän ei saa kirjoittaa nimeään takauksiin, joista ei pysty vastaamaan, vaikka tuo takausta pyytävä ystävä tai tuttava olisi kuinka rehellinen tahansa. Tietenkin uskon, että hän maksaa, mutta minä en saa sittenkään antaa nimeäni, jollen todella voi kirjoittaa sitä sillä mielellä, että minä pysytyn siitä vastaamaan. On jokapäiväinen ilmiö, että niin pian kuin jollakin on maallista tavaraa, ja hän on herännyt hyväsydämisyyteen, niin hän tahtoo auttaa ja antaa. Mutta mikä siitä on seurauksena? Hyvin pian hän joutuu suuriin vaikeuksiin. Ja vaikka hän on kuinka rehellinen itselleen, vaikka hän koettaa kuinka rakastaa ja olla maltillinen, niin hänet aivan kuin olojen pakosta vedetään siihen, että hänellä on velkoja pelkästään toisten takia. Oli eräskin ihminen, joka kertoi: ”Minä annan vähintään tuhat markkaa joka päivä ihmisille. Sen minä voin antaa. Mutta

minua on pyydetty moniin takauksiin, ja siitä on seurannut, että olen saanut maksaa miljoonia toisten puolesta, ja nyt minun on täytynyt lopettaa tämä jokapäiväinen auttaminen”. (Kysymyksessä olivat tietenkin ”vanhat” markat). Näin voi helposti käydä, sillä tässä meidän yhteiskunnassamme on jotakin nurinkurista, kieroja ja epärehellistä. Se ei ole täydellisesti veljeyden kannalla, vaan pikemminkin taistelun pohjalla. Kaikki sotivat toisiaan vastaan oman toimeentulonsa puolesta. Hän, joka osaa paremmin pärjätä, on vähän niin kuin toisten ihmisten yläpuolella. Mutta kaikki ne, jotka eivät osaa keinotella itselleen rahaa, kuuluvat noihin suuriin joukkoihin, jotka saavat tehdä työtä otsansa hiessä, jotta pysyisivät hengissä tässä elämässä.

Tämä kaikki johtuu siitä, että me emme ole heränneet siihen kristustuntoon, siihen veljeyteen, että selvästi näkisimme, kuinka veljeyttä on toteutettava myös ekonomias-
assa. Tämä on vaikea pulma, sillä on ihmisiä, jotka ovat luonnostaan laiskoja eivätkä tahdo mitään tehdä. Sitten on myös ihmisiä, joilla on tilaisuus olla mitään tekemättä, koska heillä on yllin kyllin elämän hyvyyttä, niin kauan kuin ei ole veljeyttä, on aina sellaisia, jotka elävät ruuti-naallisesti. Mutta kun me tulemme siihen, että me tahdomme sydämestämme järjestää kaikki rakkauden ja veljeyden pohjalla, niin kaikki käy hyvin. — Mutta emme saa antaa enempää kuin meillä todella on. Me emme saa sitoutua suurempiin velvoituksiin, kuin mihin kykenemme.

Tämä on vaikea kysymys! Ihmiset, jotka todella ovat jotakin elämässä kokeneet ja oppineet, voivat tulla siihen kuin aikanaan eräs venäläinen rikas tehtailija — en muista nyt hänen nimeänsä. Hänellä oli aikanaan vuodessa tuloja viisi miljoonaa kultaruplaa. Millä tavoin hän käytti rahansa? Hän oleskeli paljon ulkomailla, Euroopassa. Ainoastaan omaksi huvikseen hän eli yllleistä elämää. Hän oli terve ja voimakas, niin että hänen kehonsa sen kesti.

Koska hänellä oli rahaa, niin hän saattoi hoitaa terveystäänkin ja pysyi kunnossa, vaikka olikin nauttinut liian paljon. Sitten tuli Venäjän vallankumous. Ja silloin hänelle sanottiin: ”Teillä on suuria tehtaita. Nyt valtio takavariokoi tehtaan, mutta te saatte itse jäädä tehtaitanne johtamaan. Te saatte saman palkan kuin yleensä maksetaan”. Hän oli ollut monimiljonääri, — meidän rahoissamme miljardööri. — Yhtäkkiä hän joutui siihen asemaan, että sai aina tehdä työtä, johtaa tehdasta ja tyytyä melko pieneen palkkaan. Mutta hän olikin miesten mies. Hän ei siitä ollenkaan masentunut. Jonkin ajan kuluttua hän meni bolshevikkijohtajien luo ja sanoi: ”Tulen kiittämään teitä. Kun minulla oli nuo rahat, niin minä en tiennyt Jumalasta ja Kristuksesta yhtään mitään. Mutta kun jouduin näihin uusiin olosuhteisiin, niin minä olen oppinut tuntemaan Kristusta. En tahtoisi nyt vaihtaa tätä elämää mihinkään ylellisyyteen. Minä olen teille suuresti kiitollinen!” — Tämä oli tietenkin aivan erikoinen tapaus, ja tuo ihminen oli tietenkin kaunis ja suurenmoinen sielu.

Ihminen, joka elää kristuselämää ei vastusta pahaa, ja me tiedämme, että tämä tunnusmerkki — merkitsee myös, että hän ei ollenkaan voisi käyttää mitään väkivaltaisia keinoja, hän ei voisi käyttää aseita. Jos me näemme ihmisen kieltäytyvän sotapalveluksesta, kieltäytyvän aseita kantamasta, niin meidän täytyy tunnustaa, että tuossa ihmisessä on kristushengen elämää, vaikka hän ei itse siitä tietäisi: ”Veljeyden nimessä, Kristuksen tähden minä en voi kantaa aseita”. — He mieluummin kuolevat, kuin tekevät sellaista, mikä on väärää.

Muistan kaksi veljestä kapinan ajoilta. Iso-Hiisi oli heidän nimensä. He elivät Kristuksen hengessä ja he ymmärsivät, että ihminen, joka ei ole itse antanut itselleen henkeä, ei voi, ei ole oikeutettu ottamaan sitä toiselta. ”Nyt nuoret miehet! Kaikkien täytyy lähteä rintamalle; täällä taistellaan nyt uuden, suurenmoisen ihmiskunnan

puolesta”. — Näin heille sanottiin. Mutta veljekset vastasivat, etteivät he voi kantaa aseita, sillä eihän rauhan ja rakkauden asioita voi miekalla saada aikaan. Me emme voi sitä ymmärtää: me kieltäydymme tekemästä pahaa. — ”Jahaa”, sanoivat punaiset, ”te tiedätte, mitä me nyt teemme?” — ”Kyllä me sen tiedämme, te riistätte meiltä hengen”. — Niin sitten kävikin. — Tällaista voi ymmärtää korkeintaan, jos ihminen on saanut raivokohtauksen, jos hänellä sattumalta on konekivääri ja hän ampuu raivoissaan ketä tahansa, tai jos hän on muuten sairas. Ei voi ymmärtää, että järkevät ja ajattelevat ihmiset sanovat, että meidän pitää nyt taistella Jumalan valtakunnan puolesta oikein tappamalla toisiamme. Kuinka voi totuuden puolesta käyttää valheellisia keinoja. — Sen tähden ei ihmiskunta olekaan vielä paljon mennyt eteenpäin. Eteenpäin pääsemme ainoastaan rauhallisoin keinoin, silloin kun on rauhassa mietitty asiaa. Kun tartutaan aseisiin ja käydään sotaa, niin silloinhan hävitetään se, mitä on saavutettu.

Sitten on vielä eräs tunnusmerkki. Ihminen, jossa kristushenki vähänkin herää, rakastaa kaikkia. Hänellä ei voi olla vihamiehiä. Jos joku häntä vainoaa ja tekee pahaa hänelle, niin hän rukoilee hänen puolestaan. Hän lähettää hyviä ajatuksia. Hän rukoilee, että tuon ihmisen omatunto heräisi. Ihminen, jossa kristushenki elää, ei voi muuta kuin sanoin tuoda julki, mikä on oikeata ja mikä väärää. Hän rakastaa kaikkia ihmisiä, kuulukoot he mihin kansakuntaan, sukupuoleen, rotuun, uskontoon, yhteiskuntaluokkaan tahansa. Sellaiset asiat eivät ole minään esteenä.

Näin kristushenki herää ihmisyksilöissä ja ihmisjoukoissa. Saisi kristushenki herätä vaikka kokonaisissa kansoissakin. Eikä se mahdotonta ole. Se on silloin Kristuksen toista tulemistä, Kosmisen Kristuksen tulemistä. Kosminen Kristus tuli ensimmäisen kerran Jeesus Natsaretilaiseen täydellisesti. Sitä ennen aina myös, — mutta tähän maailmaan Jeesus Natsaretilaisen kautta. Nyt Kos-

minen Kristus tulee uudestaan kaikkien niiden ihmisten luo, jotka ymmärtävät Jumalaa, jotka oppivat huomamaan ja näkemään, että Kristus, Jumalan Poika, on aina meidän luonamme.

— Ja vielä korostaisin: tämä Kosminen Kristus ei ole minkään uskonnon yksityisomaisuutta, se ei ole kristittyjen Kosminen Kristus enemmän kuin muhamettilaisten, juutalaisten tai hindulaistenkaan. Se on kaikkien Kosminen Kristus. Sen tähden ihminen voi, olkoon hän missä uskonnessa tahansa, herätä Kosmisen Kristuksen tuntoon. Kosminen Kristus voi tulla hänen luoksensa. Yhdentekevää, miksi hän sitä nimittää. Ne ovat Kosmisen Kristuksen voimat, jotka hänessä heräävät, Jumalan Pojan voimat.

Sitten on aivan toinen asia se, että Jeesus Natsaretilainen tulisi, se ihminen, joka oli Jeesus Natsaretilainen, ennen kuin hän tuli Kosmiseksi Kristukseksi. Mutta se ihminenhän ei ole enää olemassa. Ainoa, joka voisi tulla, olisi Jeesus Kristus, se uusi, ihmeellinen olento, joka syntyi Jeesus Natsaretilaisessa. Tämä Jeesus Kristus voisi tulla uudestaan samalla tavoin, kuin me voimme puhua, että muutamat vapahtajat tulevat uudestaan. He voivat syntyä uudestaan maan päälle. Mestari voi syntyä maan päälle ja elää ihmisten keskellä. Mutta ero on suunnaton kaikkien näiden mestariolentojen ja Jeesus Kristuksen välillä. Jeesus Kristus ei synny uudestaan maan päälle. Ja kuitenkin voimme sanoa, että Jeesus Kristus voi tulla takaisin. Mitä se merkitsee? Se merkitsee oikeastaan samaa kuin Kosmisen Kristuksen toinen tuleminen. Se perustuu siihen, että Jeesus Kristus on aina läsnä tässä ihmiskunnassa. Jeesus Kristus ei ole lähtenyt täältä pois. Hän ei ole siirtynyt toiselle pallolle, hän ei ole olemassa ainoastaan jossakin kaukana jumalaisessa maailmassa, vaan hän on olemassa myöskin meidän ihmiskunnassamme. Sen tähden ihminen, jossa Kosmisen Kristuksen voima herää, ennen pitkää, — vaikka minä en tahdo mitään

aikaa määrätä; sanokaamme ainakin pitkän ajan kuluttua, tulee Jeesus Kristuksenkin yhteyteen, sillä me emme voi tulla täydellisesti Kosmisen Kristuksen luo ilman, että me tulemme Jeesus Kristuksen luo. Jeesus Kristus on Kosmisen Kristuksen suurin mysteeri tällä maapallolla, ja Jeesus Kristuksen toinen tuleminen on erittäin ihmeellinen asia.

Jeesus Kristuksen tuleminen tapahtuu näin ollen ensik-sikin kahdella tavalla. Me näemme jo ensimmäisestä kristillisestä seurakunnasta, millä kahdella tavalla tämä toinen tuleminen voi tapahtua.

Ensinnäkin Jeesus Kristus tulee yksilön luo sillä tavoin, kuin me näimme hänen tulevan Stefanuksen ja Paavalin luo. Stefanus eli sellaista elämää, että Kristuksen voimat vaikuttivat hänessä, ja sitten tuli hänen suuri hetkensä, kun hänet tuomittiin ja kivitettiin. Hänen silmänsä menivät auki ja hän näki taivaan, näki Jumalan ja näki Jeesus Kristuksen Jumalan oikealla puolella. Stefanus näki Jeesus Kristuksen. Stefanushan oli nähnyt Jeesus Natsaretilaisen ainakin kerran. Olihan Stefanus tuntenut ainakin etäältä Jeesuksen läsnäolon Palestiinassa ja olihan hän sitten apostoleilta saanut uuden elämän itseensä. Olihan hän alkanut elää kristuselämää. Mutta oli sanomattoman suurenmoista ja kuvaamatonta, että hän sitten näki Jeesus Kristuksen elävänä. Kaikki oli siis totta! Kuolema oli siis voitettu! Se, joka oli ollut maan päällä Jeesus Natsaretilaisen hahmossa, oli siis todella nyt Jumalan Poika. Hän oli todella olemassa, niin kuin hän itse oli sanonut: ”Minä olen teidän kansanne maailman loppuun saakka; minä en teitä jätä”. — Yhä useampi ihminen tulee tällä tavoin näkemään Jeesus Kristuksen. Me elämme nyt sellaisessa aikakaudessa tai lähestymme yhä suuremmalla voimalla sellaista aikakautta, että yhä useammat ihmiset meidänkin kristikunnassamme alkavat elää todellista kristuselämää, ja silloin heidän silmänsä menevät auki näkemään myös Jeesus Kristuksen. Silloin he saavat taivaallisen kasteen, ja

heistä tehdään Jumalan poikia. Tämä näyssä tuleminen, tämä ikään kuin astraalisella tavalla tuleminen on Jeesus Kristuksen tulemista yksilön luo. — Ja näin voi tapahtua vaikkapa joukoillekin. Voimme ajatella, että yksi ensin joutuu suureen vibraatioon, värähtelyyn ja se sitten tarttuu toisiin, niin että monet saavat nähdä. Silloin se on ihmeellinen joukkokokemus. Sellaistakin tulee olemaan tällä maapallolla, ehkä ennen pitkää.

Mutta sitten on vielä eräs Jeesus Kristuksen tuleminen, se toinen puoli, jota varten apostolit perustivat eklesian eli kirkon. Se perustettiin sitä varten, että ihmiset oppisivat puhdistamaan itseään, oppisivat kasvattamaan itseään niin epäitsekäiksi ja itsensä unohtaviksi kuin mahdollista. Kirkon tarkoitus on juuri, että kun ihmiset tällä tavoin kehittyvät ja puhdistuvat, niin tulee aika, jolloin he saavat nähdä Jeesus Kristuksen, ainakin sisäisenä kokemuksena kirkon sisäisissä mysteereissä. Niinhän tapahtui ensimmäisenä vuosisatana. Yhtäkkiä, kun veljet siellä istuivat yhdessä, niin Jeesus Kristus tuli näkyväksi, ilmestyi heidän luokseen. Hän puhui heille, siunasi heidät ja poistui sitten. Näin tapahtui muutamissa ensimmäisissä seurakunnissa aina silloin, kun vietettiin ns. ehtoollismysteeriä, joka oli sitä varten, että Jeesus Kristus itse voisi näyttäytyä. Sitä varten on Kristuksen kirkko olemassa. Mehän emme ole nykyisissä kristillisissä kirkoissa tätä ollenkaan toteuttaneet. Emme ainakaan usein kuule, että kirkollisissa mysteereissä Jeesus Kristus tulisi. Se voi tapahtua, mutta silloin ainoastaan jollekin yksilölle. Se ei ole minun tietääkseni useinkaan tapahtunut joukoille. Tämä on Jeesus Kristuksen toinen tuleminen, joka voi uusiutua koska tahansa ja kuinka usein tahansa, kun me ihmiset vain olemme valmistuneet.

Sitten on vielä kolmas Jeesus Kristuksen takaisin tuleminen ja se tapahtuu silloin, kun hän tulee Messiaana. Aivan kuin juutalaiset aina ovat odottaneet, että Messias

tulisi, heidän taivaallinen kuninkaansa, heidän pelastajansa, joka asettuisi heidän maallisia olojansa johtamaan, joka asettuisi heidän valtakuntansa etunenään, ja joka ohjeillaan ja käskyillään tekisi kaikki onnellisiksi. Tätä aikaa Jeesus Kristus odottaa. Hän on myöskin Messias, ja hän tahtoisesti esiintyä myöskin Messiaana. Hän tahtoisesti, että Jumalan valtakunta tulisi maan päälle. Hänhän on opettanut meitä rukoilemaan joka päivä: ”Tulkoon sinun valtakuntasi, tapahtukoon sinun tahtosi niin maan päällä kuin taivaissa”. — Ei hän opettanut sitä turhaan, ei sitä varten, että me pimeydessä jotakin yrittäisimme. Hän todella tahtoo, että me miettisimme ja valmistaisimme itseämme, jotta Jeesus Kristus todella voisi tulla näkyvään maailmaan takaisin. —”Minä en voi tulla takaisin, jollei teidän maailmastanne tule ensin Jumalan valtakunta. Minä en voi tulla näkyvässä muodossa teidän kanssanne, jollette te muodosta olojanne sellaisiksi, että minä voisin teitä johtaa. Valmistakaa sitä aikaa. Rakentakaa temppeleit! Rakentakaa itsestänne temppeli, josta puuttuu ainoastaan ylimmäinen pappi. Asettakaa kuninkaallinen tuoli, joka vaan odottaa hallitsijaansa ja todellista kuningastaan ja jota te todella tahdotte totella. Minä en muuta pelkää kuin sitä, että te erehtyisitte luulemaan niin kuin Juudas ja niin kuin ohimennen Pietari, kun hän sivalsi korvan poikki sotilaalta, että minun valtakuntani tulisi väkivalloin. Heti kun te ryhdytte väkivaltaan, niin minä sanon: minun valtakuntani ei ole tästä maailmasta. Vasta sitten, kun te tunnette näkymättömän maailman olemassaolon, kun te rukoilette, että tämä näkymätön toteutuisi maan päällä, vasta sitten, kun te tahdotte kuunnella viisaan opetuksia ja noudattaa hänen käskyjään, vasta silloin minä tulen. Minä tulen kuninkaana, ja minä hallitsen teitä. En minä silloin pelkää istua kuninkaan istuimella. Mitä kunniaa minulla siitä on, sillä ei tämä näkyvä maailma ole mitään. — Vasta silloin, kun tästä maailmasta tulee Jumalan valtakunta, silloin minä tulen. Te ette voi totella minua näkyvänä kuninkaana, ennen kuin te tottelette näkymättömän tai-

vaallisen Isän käskyjä. Teidän on täytynyt tulla näkymättömän maailman jäseniksi. Sitten voidaan muodostaa se tuhatvuotinen valtakunta, joka on ihmiskunnan ikävöimä ja unelmoima onnen ja autuuden paratiisi. Se on kerran tuleva! Te ette elä täällä turhaan! Te käytte koulua, mutta kouluhan loppuu kerran. Jotainhan täytyy koulussa oppia, ja kun koulussa on oppinut, niin silloin tulee tuloksen ja kunnian hetki, ja silloin te kaikki voitte elää taivasten valtakunnassa Jumalan poikina ja tyttärinä, Jumalan lapsina keskenänne”.

Tämä on Jeesus Kristuksen toinen tuleminen kolmannessa merkityksessä, ja sehän ei voi tapahtua yhtäkkiä. Taikka se voi tapahtua koska tahansa, sillä se asiahan on ulkopuolella ajan. Luultavaa kuitenkin on, kun me astumme oman järkemme kannalle, että kuluu tuhansia ja miljoonia vuosia, ennen kuin Jeesus Kristus sillä tavoin voi tulla meidän luoksemme. Se hetki on ainoastaan Isän tiedossa, ja Isä yksin tietää, koska me ihmiset osamme ja jaksamme näin ottaa Jeesus Kristuksen vastaan.

